സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം IV

കെ. ദാമോദരൻ

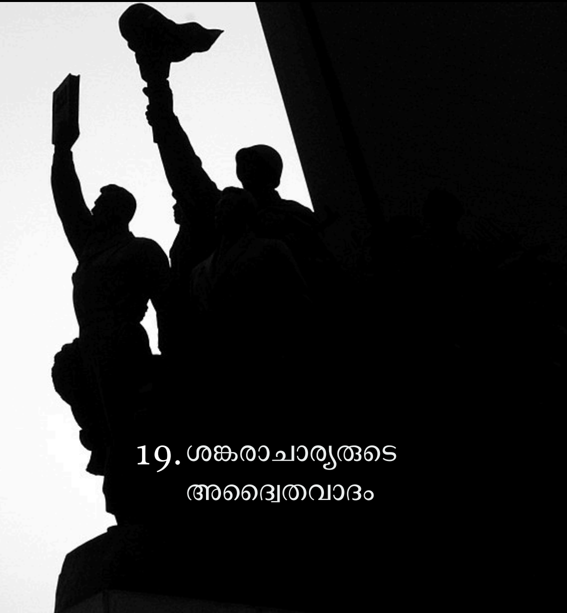

19. ശങ്കരാചാര്യരുടെ അദ്വൈതവാദം

സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം IV

കെ. ദാമോദരൻ

(മലയാളം: രാഷ്ട്രീയം, ചരിത്രം)

കെ. ദാമോദരൻ എഡിറ്റോറിയൽ കമ്മിറ്റി

- ആന്റണി തോമസ്
- സി. എൻ. ജയദേവൻ
- എം. പി. അച്യുതൻ
- ഐ. വി. ശശാങ്കൻ
- ഡോ. വള്ളിക്കാവ് മോഹൻദാസ്

© 2009–2020 Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd., Trivandrum, owned by Communist Party of India, Trivandrum.

Printed editions published by Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd.

First published in print media 2009.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

Cover: Mansu Hill Grand Monument, a picture of sculpture by Jennybento. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation

JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014

URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

19 ശങ്കരാചാര്യരുടെ അദ്വൈതവാദം 1

1 വ്യാഖ്യാനങ്ങളോ സ്വതന്ത്രകൃതികളോ? 3

2 വേദോപനിഷത്തുക്കളുടെ പ്രാമാണ്യം 4

3 ഉപനിഷത്തുക്കളുടെ ശങ്കരഭാഷ്യം . . 5

4 ബ്രഹ്മസത്യം ജഗന്മിഥ്യാ 6

5 അവിദ്യയും മായയും 7

6 ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ ന്യായീകരണം . 8

7 ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ ദിവ്യത്വം 9

19

ശങ്കരാചാര്യരുടെ
അദ്വൈതവാദം

ക്രിസ്തുബ്ദം എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ കേരളത്തിലെ കാലടി എന്ന സ്ഥലത്തെ ഒരു നമ്പൂതിരി കുടുംബത്തിലാണ് ശങ്കരാചാര്യർ ജനിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന് അഞ്ചുവയസ്സായപ്പോൾ തന്നെ പിതാവായ ശിവഗുരു ചരമം പ്രാപിച്ചു എന്ന് ചില ചരിത്രകാരൻമാർ പറയുന്നു. അച്ഛൻ മരിച്ചതിനുശേഷമാണ് അദ്ദേഹം ജനിച്ചത് എന്നു മറ്റുചിലർ പറയുന്നു. അതുമല്ല, അദ്ദേഹം ഒരു വിധവയുടെ പുത്രനായിരുന്നുവെന്നും അതുകാരണം അയൽവാസികളായ നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ ബഹിഷ്കരിക്കുകയാണുണ്ടായതെന്നും വേറെ ചിലർ പറയുന്നു. സന്ന്യാസിയായതിനുശേഷം സന്ന്യാസിക്കു യോജിക്കാത്ത മട്ടിൽ സ്വന്തം അമ്മയുടെ ശ്രാദ്ധച്ചടങ്ങുകളിൽ പങ്കുകൊണ്ടതിനാലാണ് അദ്ദേഹത്തിന് യാഥാസ്ഥിതിക ബ്രാഹ്മണരുടെ എതിർപ്പ് നേരിടേണ്ടിവന്നത് എന്നാണ് വേറെ ചിലരുടെ അഭിപ്രായം. ഇതിലേതാണ് ശരി എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതായാലും ഒരു കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. സുപ്രസിദ്ധ തത്വശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഗൗഡപാദന്റെ ശിഷ്യൻമാരിലൊരാളായ ഗോവിന്ദന്റെ കീഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിച്ച ശങ്കരൻ യുവത്വത്തിലേക്ക് കാലെടുത്തുവയ്ക്കുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ വേദോപനിഷത്തുക്കളിലും ദർശനങ്ങളിലും വലിയ പാണ്ഡിത്യം നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വളരെക്കുറച്ചുകാലം മാത്രമേ അദ്ദേഹം ജീവിക്കുകയുണ്ടായുള്ളൂ. പക്ഷേ, അതിനിടയിൽ അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയുടെ ദാർശനിക ചിന്തകളിലാകെ ഒരു വമ്പിച്ച കോളിളക്കം സൃഷ്ടിക്കുകയും അസാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെയും മൂർച്ചയേറിയ യുക്തിയുടെയും സഹായത്തോടുകൂടി ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ താത്വികാടിത്തറയുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 'ഇന്ത്യയെ കണ്ടെത്തൽ' എന്ന തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ജവഹർലാൽ നെഹ്റു എഴുതുന്നു:

ശങ്കരന്റെ ഭാവത്തിലും തത്വശാസ്ത്രത്തിലും തന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഓരോ ആളുടെയും പരമലക്ഷ്യമായ ആത്മമുക്തിക്കുവേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണത്തിനായി സാമാന്യമായ ലൗകികവ്യാപാരങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പിൻവലിയലിന്റെയും ലോകനിരാസത്തിന്റെയും ഒരു ബോധമുണ്ട്. ആത്മത്യാഗത്തേയും നിസംഗത്വത്തേയും കുറിച്ച് നിരന്തരമായ ഒരു നിഷ്കർഷയുണ്ട്.

> 'എന്നിരുന്നാലും, ശങ്കരൻ വിസ്മയകരമായ ചൈതന്യവും വിപുലമായ കർമോത്സുകതയും നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുന്ന ഒരാളായിരുന്നു. തന്റെ പുറംതോടിലേക്കോ വനാന്തരങ്ങളിലേക്കോ ഉൾവലിഞ്ഞ്, മറ്റുള്ളവർക്കെന്ത് സംഭവിക്കുന്നു എന്ന് നോക്കാൻ മിനക്കെടാതെ സ്വന്തം വ്യക്തിപരമായ പരിപൂർണ്ണതയെ തേടുന്ന ഒരു പലായനപ്രിയനായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹം. ഇന്ത്യയുടെ തെക്കെ അറ്റത്ത് മലയാളത്തിൽ പിറന്ന അദ്ദേഹം നിരവധി ജനങ്ങളെ കണ്ടും വാദിച്ചും ഉക്തിപ്രത്യുക്തികളിൽ മുഴുകിയും തർക്കിച്ചും കാര്യം പറഞ്ഞു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിയും തന്റെ സ്വന്തം അഭിനിവേശത്തിന്റെയും ജീവശക്തിയുടെയും ഓഹരി അവരിൽ പകർന്നു നിറച്ചുകൊണ്ട് ഇന്ത്യയിൽ ഉടനീളം നിരന്തരം പര്യടനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. തന്റെ സന്ദേശവാഹകത്വത്തെക്കുറിച്ച് അതിരൂഢമായ ബോധമുള്ള ഒരാളായിരുന്നു അദ്ദേഹമെന്നു പ്രത്യക്ഷമാണ്... മുപ്പത്തിരണ്ടു കൊല്ലത്തെ ചുരുങ്ങിയ ജീവകാലത്തിനുള്ളിൽ അദ്ദേഹം അനേകം ദീർഘജീവിതങ്ങളിലെ ജോലി ചെയ്തു. ഇന്നുപോലും നമുക്ക് പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുമാറ് തന്റെ സുശക്തമായ മനസ്സിന്റെയും സമ്പന്നമായ വൈശിഷ്ട്യത്തിന്റെയും മുദ്ര ഇന്ത്യയുടെ മേൽ അത്ര കനക്കെ പതിപ്പിച്ചു. ഒരു തത്വജ്ഞാനിയും പണ്ഡിതനും ഒരു അജ്ഞേയ വാദിയും ഒരു ഗൂഢത്വദൃഷ്ടാവും ഒരു കവിയും സിദ്ധനും സർവോപരി പ്രായോഗികമതിയായ ഒരു പരിഷ്കർത്താവും ഒരു സംഘടനാകശലനും — ഇവയുടെയൊക്കെ ഒരു വിചിത്രസങ്കലനമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ബ്രാഹ്മണമതത്തിനുള്ളൽ ഇദംപ്രഥമമായി അദ്ദേഹം പത്തു ഭിന്ന സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി. അവയിൽ നാലെണ്ണം ഇന്നും വളരെ സജീവമായിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം നാലു മഹാമഠങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഓരോന്നും ശേഷമുള്ളവയിൽനിന്ന് വളരെ ദൂരെയാണ്. — മിക്കവാറും ഇന്ത്യയുടെ നാലു മൂലയിൽ. അവയിലൊന്ന് തെക്ക് മൈസൂരിലെ ശൃംഗേരിയിൽ, മറ്റൊന്ന് കിഴക്കേ തീരത്തുള്ള പുരിയിൽ, മൂന്നാമത്തേത് പടിഞ്ഞാറൻ തീരത്തെ, കത്യവാഡിലുള്ള ദ്വാരകയിൽ, നാലാമത്തേത് ഹിമാലയത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എന്നുപറയാവുന്ന ബദരീനാഥക്ഷേത്രത്തിലും. ദക്ഷിണദേശത്തെ ഉഷ്ണമേഖലയിൽനിന്നുവന്ന ഈ ബ്രാഹ്മണൻ മുപ്പത്തിരണ്ടാം വയസ്സിൽ ഹിമാലയത്തിന്റെ മഞ്ഞുമൂടിയ മുകൾപ്പരപ്പിലുള്ള കേദാരനാഥത്തുവച്ച് മരിച്ചു.'

1 വ്യാഖ്യാനങ്ങളോ സ്വതന്ത്രകൃതികളോ?

പ്രസ്ഥാനത്രയം എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന ഉപനിഷത്തുക്കൾ, ഭഗവദ്ഗീത, വേദാന്തസൂത്രങ്ങൾ എന്നിവയുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഭാഷ്യങ്ങളും വിവേകചൂഢാമണി, സൗന്ദര്യലഹരി തുടങ്ങിയ ചില സ്വതന്ത്രകൃതികൾ, കുറെ കീർത്തനങ്ങൾ — ഇവയാണ് ശങ്കരാചാര്യരുടെ പ്രധാനകൃതികൾ. ഇവയിലൂടെയാണ് അദ്ദേഹം അദ്വൈതവേദാന്തമെന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളുന്നയിച്ചത്. പ്രധാനകൃതികൾ സ്വതന്ത്രങ്ങളല്ല. മുമ്പുതന്നെയുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഭാഷ്യങ്ങളുമാണ്. പക്ഷേ, യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലൂടെയും ഭാഷ്യങ്ങളിലൂടെയും തന്റെ സ്വന്തമായ അഭിപ്രായത്തെ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുകയാണദ്ദേഹം ചെയ്തത്. മൂലകൃതികളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ട തത്വങ്ങളുമായി അവയ്ക്ക് പറയത്തക്ക പൊരുത്തമൊന്നുമില്ലെന്നും വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ മൂലത്തെ കണക്കിലധികം വികൃതമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റും പല പണ്ഡിതൻമാരും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് സുരേന്ദ്രനാഥ് ദാസ ഗുപ്ത തന്റെ ഇന്ത്യൻ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചരിത്രം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതുന്നു:

> ‘ഭാഷാസംബന്ധിയായ ചപ്പടാച്ചികൾ എന്തൊക്കെത്തന്നെ കാണിച്ചാലും അവയ്ക്ക് (ഉപനിഷത്തുക്കൾക്ക്) ശങ്കരന്റെ സിദ്ധാന്തത്തെ പിൻതാങ്ങുന്ന ഒരർത്ഥം ഉണ്ടാവാമെന്ന് ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി കാണിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല.’

മഹാഭാരതത്തിലെ ഭഗവദ്ഗീത വാസ്തവത്തിൽ കർമപ്രധാനമാണെന്നും അതിനെ എതിർത്തുകൊണ്ട് നിവൃത്തിമാർഗപരമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം നൽകുകയാണ് ശങ്കരൻ ചെയ്തതെന്നും ലോകമാന്യതിലകൻ തന്റെ ഗീതാരഹസ്യത്തിൽ ആക്ഷേപിക്കുന്നു.

എന്നാൽ, ഡോക്ടർ എസ് രാധാകൃഷ്ണൻ തന്റെ ഇന്ത്യൻ തത്വശാസ്ത്രം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്:

> ‘ശങ്കരന്റെ തത്വശാസ്ത്രം പഴയ തത്വങ്ങളുടെ തുടർച്ചയാണോ, പുനഃപ്രസ്താവനയാണോ അതോ പഴയതിനോട് പുതിയത് കൂട്ടിച്ചേർക്കലാണോ എന്നു തീരുമാനിക്കുക വിഷമം പിടിച്ച പണിയാണ്. പഴയതിനെ പുതിയതിൽനിന്ന് നമുക്ക് വേർതിരിക്കാൻ വയ്യ. ജീവിതത്തിൽ പഴയത് പുതുതാണ്; പുതുത് പഴയതും.’

ഏതായാലും ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണ്. വേദാന്തത്തിന്റെ അടിത്തറകളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന ഉപനിഷത്തുക്കൾ, ഭഗവദ്ഗീത, ബ്രഹ്മസൂത്രം എന്നിവയിലടങ്ങിയ തത്വങ്ങളുടെ വെറുമൊരാവർത്തനം മാത്രമല്ല ശങ്കരന്റെ അദ്വൈതവാദം. പഴയ തത്വങ്ങളിൽ പലതിനെയും അദ്ദേഹം തിരുത്തിയെഴുതിയിട്ടുമുണ്ട്. പുതിയതായി പലതും കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുമുണ്ട്.

2 വേദോപനിഷത്തുക്കളുടെ പ്രാമാണ്യം

ജ്ഞാനത്തിന് വേദോപനിഷത്തുക്കളിൽനിന്നുപരിയായി യാതൊരു പ്രമാണവുമില്ലെന്നും ശ്രുതിസ്മൃത്യാദികൾക്കു പൊരുത്തപ്പെടാത്ത യാതൊരു സത്യവും സത്യമല്ലെന്നും ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ശങ്കരൻ തന്റെ അദ്വൈത സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ന്യായീകരിക്കുന്നത്. താനുന്നയിക്കുന്ന തത്വങ്ങളാണ് ശരിയെന്നും മറ്റുള്ളതെല്ലാം തെറ്റാണെന്നും തെളിയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം മുഖ്യമായാശ്രയിക്കുന്നത് വേദോപനിഷത്തുക്കളെയാണ്. സത്വരജസ്തമോഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നാണു പ്രപഞ്ചം വികസിച്ചുണ്ടായതെന്ന് വാദിക്കുന്ന സാംഖ്യദർശനത്തേയും പരമാണുക്കളുടെ സംയോഗത്തിൽ നിന്നാണ് ലോകമുണ്ടായത് എന്നു വാദിക്കുന്ന വൈശേഷിക ദർശനത്തേയും നൈമിഷികങ്ങളായ ഘടകങ്ങളാണ് ജഗത്തിന്റെ കാരണമെന്ന് വാദിക്കുന്ന ബൗദ്ധദർശനത്തെയും അതുപോലെ തന്റെ കാലത്ത് നിലനിന്നിരുന്ന മറ്റു ദർശനങ്ങളേയും എതിർത്തുഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ട് സർവജ്ഞനും സർവശക്തനും സർവേശ്വരനുമായ പരബ്രഹ്മമാണ് ജഗത്തിന്റെ മൂലകാരണമെന്നും ബ്രഹ്മമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമില്ലെന്നും സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹം ശ്രുതിസ്മൃതികളുടെ സഹായം തേടുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ബാദരായണന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിലെ തർക്കാപ്രതിഷ്ഠാനാദ പ്യന്യഥാനുമേയമിതിചേദേവമപ്യപി മോക്ഷപ്രസംഗഃ, ഏതേനശിഷ്ടാഃ പരിഗ്രഹാ അപി വ്യാഖ്യാതാഃ എന്നീ സൂത്രങ്ങളെ അദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്:

ബ്രഹ്മം തന്നെയാകുന്നു ജഗദ്കാരണമെന്നു വേദം കൊണ്ടു സിദ്ധമായതാകയാൽ വെറും തർക്കം കൊണ്ടുമാത്രം അതിനുഹാനിയുണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വേദം പ്രമാണിക്കാതെയുള്ള കപില കണാദാദികളുടെ ഭിന്നമായ ബുദ്ധികൊണ്ടുമാത്രം അന്യോന്യവിരുദ്ധമായി കൽപ്പിക്കപ്പെട്ട തർക്കത്തിനു സ്ഥാനം തന്നെയില്ല. മനു, വ്യാസൻ, വസിഷ്ഠൻ മുതലായ സദ്പുരുഷൻമാർ അണു മുതലായവയാണ് ജഗത്തിന്റെ കാരണമെന്ന വാദത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. അണ്വാദികാരണവാദത്തിനും പ്രകൃതിയാണ് ജഗദ്ക്കാരണമെന്ന വാദത്തിനും സാമ്യമുണ്ട്. അതിനാൽ ജഗദ്ക്കാരണം പ്രകൃതിയാണെന്നുള്ള വാദത്തെ അസ്വീകാര്യമായി തള്ളിക്കളഞ്ഞതുകൊണ്ടുതന്നെ അണ്വാദികാരണവാദത്തെയും തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ശങ്കരൻ തന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യത്തിലെ രണ്ടാം പാദത്തിൽ പത്തുവരെയുള്ള സൂത്രങ്ങൾണ്ടു സാംഖ്യദർശനത്തെയും 11 മുതൽ 17 വരെയുള്ള സൂത്രങ്ങൾ കൊണ്ടു ന്യായവൈശേഷികദർശനങ്ങളെയും 18 മുതൽ 27 വരെയുള്ള സൂത്രങ്ങൾകൊണ്ട് ബൗദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളെയും ഖണ്ഡിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പരമാണുവിൽനിന്നു പരിണമിച്ചുണ്ടായതാണ് ലോകം എന്ന ഭൗതികവാദപരമായ സിദ്ധാന്തത്തിനെതിരായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ ഉഗ്രമായ വാക്ശരങ്ങൾ തൊടുത്തുവിടുന്നത്. സൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭത്തിൽ പരമാണുവിന്റെ കർമത്തിനു യാതൊരു കാരണവുമില്ല; അതുകൊണ്ടു സമവായവും വേർപാടും ഉണ്ടാവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ചേർച്ചയും വേർപാടുമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് സൃഷ്ടിപ്രളയങ്ങളും ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല. ലോകസൃഷ്ടിക്കുവേണ്ടി പരമാണു ആദ്യമായി ചലിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതെങ്ങനെയാണ്? അതിനെ ചലിപ്പിക്കാൻ മറ്റേതെങ്കിലുമൊരു ശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനമാവശ്യമല്ലേ? പരമാണുവിന്റെ സഹജസ്വഭാവമാണ് ചലനം എന്നുമറുപടി പറഞ്ഞാൽ ശങ്കരന് തൃപ്തിയാവില്ല. കാരണം, സഹജസ്വഭാവമാണെങ്കിൽ പരമാണുക്കളുടെ ചലനം ഒരിക്കലും അവസാനിക്കുകയില്ലെന്നും അതുകൊണ്ട് വൈശേഷികൻമാർ തന്നെ അംഗീകരിക്കുന്ന പ്രളയമുണ്ടാവില്ലെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ന്യായവൈശേഷികങ്ങളിൽ ആത്മാവിന് സ്ഥാനമുണ്ടെന്നത് ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, ആ ദർശനങ്ങളനുസരിച്ച് ആത്മാവ് ശരീരവുമായും പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളുമായും ബന്ധപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമേ ബോധവും ചൈതന്യവുമുദിക്കുകയുള്ളൂ. ഇവയൊന്നും തന്നെ സൃഷ്ടിക്കുമുമ്പുണ്ടാവാൻ വയ്യല്ലോ. അതുകൊണ്ട് പരമാണുവിന്റെ ചലനത്തിന് ആത്മാവിൽ നിന്നുള്ള യാതൊരു പ്രേരണയും ലഭിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ന്യായവൈശേഷികങ്ങളെല്ലാം തെറ്റാണെന്നു ശങ്കരൻ ഊന്നിപ്പറയുന്നു. ‘ഭാവേ ചോപലബ്ധേ’ എന്ന സൂത്രത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം എഴുതുകയാണ്:

മണ്ണാകുന്ന കാരണമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ പാത്രം മുതലായ കാര്യമുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. അതുപോലെ ബ്രഹ്മമാകുന്ന കാരണമുണ്ടായാൽ മാത്രമേ ജഗത്താകുന്ന കാര്യവും ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ.

എന്നാൽ ഈ വാദങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ശങ്കരാചാര്യരുടെ പരബ്രഹ്മത്തിനെതിരായും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. കാരണമില്ലാതെ കാര്യമില്ലെങ്കിൽ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ കാരണമെന്താണ്? ബ്രഹ്മത്തിനു മുമ്പ് എന്താണുണ്ടായിരുന്നത്? ഉത്തരമില്ലാത്ത ചോദ്യമാണിത്. പക്ഷേ, ഉത്തരം കിട്ടാത്തേടത്തെല്ലാം ശങ്കരൻ ശ്രുതികളെ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ബ്രഹ്മത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വേദാന്ത സിദ്ധാന്തങ്ങൾ തർക്കത്തെയോ യുക്തിയെയോ അല്ല ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഉപനിഷത്പ്രദിപാദ്യങ്ങളാണ് എന്ന ഒറ്റക്കാരണം കൊണ്ടു തന്നെ അവയെ സത്യങ്ങളായി കണക്കാക്കിക്കൊള്ളണം.

3 ഉപനിഷത്തുക്കളുടെ ശങ്കരഭാഷ്യം

എന്നാൽ, ഉപനിഷത്തുക്കളിൽ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ പല ആശയങ്ങളും കാണാം. ശങ്കരനും അവ കാണുന്നുണ്ട്. എന്നിട്ടും, വേദോപനിഷത്തുക്കൾ തന്റെ അദ്വൈതത്തിന്റെ ഭാഗത്താണെന്നു തെളിയിക്കാൻ അദ്ദേഹം വെമ്പൽകൊള്ളുകയാണ്. രാധാകൃഷ്ണൻ തന്റെ ഇന്ത്യൻ തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു:

> 'ഉപനിഷത്തുക്കൾ നമ്മൾ കണ്ടുകഴിഞ്ഞതുപോലെ പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരേ വീക്ഷണഗതിയല്ല നൽകുന്നത്. അവയുടെ ഗ്രന്ഥകാരൻമാർ പലരായിരുന്നു. അവരെല്ലാം ഒരേ കാലഘട്ടത്തിലല്ല ജീവിച്ചിരുന്നത്. അവരെല്ലാവരും പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരേ വീക്ഷണഗതിയുന്നയിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുവോ എന്ന കാര്യം സംശയമാണ്. എന്നാൽ, പ്രപഞ്ചത്തെ, വ്യത്യസ്താഭിപ്രായങ്ങൾക്കൊന്നും ഇടം കൊടുക്കാതെ ഒരേതരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കണമെന്ന് ശങ്കരന് നിർബന്ധമുണ്ട്.'

ഉപനിഷത്തുക്കളിൽ ആത്മീയവാദചിന്തകളെന്ന പോലെ തന്നെ ഭൗതികവാദചിന്തകളുമടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ബ്രഹ്മം ശാശ്വതവും അനിത്യവുമാണെന്നും ബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്നാണ് ജഗത്തിന്റെ ഉൽപത്തിയെന്നും മറ്റുമുള്ള വാദങ്ങൾക്കെതിരായ പല മന്ത്രങ്ങളും അവയിൽ കാണാം. ഉദാഹരണത്തിന്, നവേഹ കിഞ്ചനാഗ്ര ആസിീമൃത്യനൈവേദമാവൃതമാസീൽ (ഇവിടെ ആരംഭത്തിൽ യാതൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല; ബുഭുക്ഷാരൂപമായ മൃത്യവാൽ എല്ലാം ആവൃതമായിരുന്നു) എന്ന് ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിലും ഇദമഗ്രേ അസത് വൈ അസീത് തതോ വൈസത് അജായത (ആദ്യം ഇത് അസത്തായിരുന്നു; ആ അസത്തയിൽ നിന്നാണ് സത്തയുണ്ടായത്) എന്നു തൈത്തരീയോപനിഷത്തിലും പറയുന്നുണ്ട്. ഇത്തരം മന്ത്രങ്ങളെ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അദ്വൈതത്തിന് വേണ്ടി സ്വന്തം ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യാനാണ് ശങ്കരൻ പരിശ്രമിക്കുന്നത്. അസത്ത് എന്നുവച്ചാൽ നിരാത്മകവും നിർവസ്തുകവുമായ അസത്തല്ല. നേരെമറിച്ച് ബ്രഹ്മം തന്നെയാണത് എന്നാണ് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ വാക്കുകളിൽ:

അസത്തെന്നുപറയുന്നത്, വ്യാകൃതങ്ങളായ നാമരൂപവിശേഷങ്ങളോടുകൂടിയതിനുവിപരീതമായ രൂപത്തോടുകൂടിയ അവികൃതമായ ബ്രഹ്മത്തെയാണ്. അല്ലാതെ, തീരെ അസത്തായിട്ടുള്ളതിനെയല്ല.

4 ബ്രഹ്മസത്യം ജഗന്മിഥ്യാ

ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിലെ അഥാതോ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസ എന്ന തുടങ്ങുന്ന ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ തന്നെ ബ്രഹ്മത്തെപ്പറ്റി സവിസ്തരമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. എന്താണ് ബ്രഹ്മം? ജന്മാദ്യസ്യയതഃ — ജഗത്തിന്റെ ജന്മസ്ഥിതിലയങ്ങൾ യാതൊന്നോ അതാണ് ബ്രഹ്മം. യാതൊന്നു ഹേതുവായിട്ട് ഈ ഭൂതങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. യാതൊന്നുകാരണം ഉണ്ടായവ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. യാതൊന്നിനെ പ്രാപിച്ച് ലയിക്കുന്നു. അതു തന്നെയാണ് ബ്രഹ്മം. ബ്രഹ്മം അനാദിയാണ്, അനന്തമാണ്, ശുദ്ധജ്ഞാനാത്മകമാണ്. സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമാണ്. ബ്രഹ്മം മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ബ്രഹ്മമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമില്ല. ബ്രഹ്മം മാത്രമാണ് സത്യം.

ബ്രഹ്മമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ ഈ ബ്രഹ്മം മാത്രമാണ് സത്യമെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചമെന്താണ്? നമ്മുടെ ഈ ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന ചരാചരങ്ങളൊക്കെ എന്താണ്? വസ്തുനിഷ്ഠമായ ലോകം ഒരു നുണയാണോ? നുണയാണെന്ന് ശങ്കരാചാര്യർ പറയുന്നില്ല. ജഗത്ത് ഉള്ളതുതന്നെ. പക്ഷേ, ആ ഉണ്മ ജഗത്തിന്റെ സത്യം ബ്രഹ്മത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ബ്രഹ്മം മാത്രമാണ് പരമമായ സത്യം. ജഗത്ത് ആപേക്ഷിക സത്യം മാത്രമാണ്. ഭേദവ്യപദേശാച്ച എന്ന സൂത്രത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ശങ്കരൻ എഴുതുന്നു:

ബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്ന് അന്യനായ ദ്രഷ്ടാവില്ല (ബൃഹദാരണ്യകം) എന്നുതുടങ്ങിയിട്ടുള്ള ശ്രുതികൾ വാസ്തവത്തിൽ അന്യനായ ഒരു ദ്രഷ്ടാവോ ശ്രോതാവോ ഇല്ല എന്ന പറയുക തന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അതേസമയത്ത്, ആ പരമാത്മാവാകട്ടെ അവിദ്യയാൽ കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടതായി കർത്താവായി, ഭോക്താവായി വിജ്ഞാനാത്മാവ് എന്ന പേരോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ജീവാത്മാവിങ്കൽ നിന്ന് (ശാരീരങ്കൽ നിന്ന് അന്യനുമാണ്. കൈയിൽ വാളും പരിചയും ധരിച്ച് ആകാശത്തിലേക്ക് കയറിപ്പോകുന്നതായി തോന്നുന്ന ഐന്ദ്രജാലികനിൽ നിന്ന് അതേരൂപത്തിൽ തന്നെ ഭൂമിയിൽ നിൽക്കുന്ന സാക്ഷാൽ ഐന്ദ്രജാലികൻ അന്യനാകുന്നത് ഏതുവിധത്തിലാണോ അതുപോലെ തന്നെ ശാരീരങ്കൽ നിന്ന് അന്യനാണ് പരമേശ്വരൻ.

മറ്റൊരു വിധം പറഞ്ഞാൽ ശുദ്ധജ്ഞാനാത്മകമായ ബ്രഹ്മം ഒന്നൊഴിച്ച് രണ്ടാമതൊന്നുമില്ല. ഏകമേവാദ്വിതീയം. നമ്മൾ കാണുന്ന ഈ ലോകം സൃഷ്ടിയിലുള്ള നാനാത്വം, ഞാൻ നീ എന്നും മറ്റുമുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇതൊന്നും വാസ്തവത്തിൽ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളല്ല. ഇതെല്ലാമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നത് ഐന്ദ്രജാലികമായ ഒരു ഭ്രമം മാത്രമാണ്. വാസ്തവത്തിൽ ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും രണ്ടല്ല. ഒന്നുതന്നെയാണ്. എന്നിട്ടും അവ രണ്ടാണെന്നു തോന്നുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? അവിദ്യകൊണ്ട്, അജ്ഞാനം കൊണ്ട്, മായ കൊണ്ട് എന്നാണ് ശങ്കരന്റെ മറുപടി. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:

5 അവിദ്യയും മായയും

അവിദ്യ ഒഴിഞ്ഞുപോകാത്ത കാലത്തോളം ജീവന്റെ ജീവത്വം നശിക്കുന്നില്ല. അവിദ് ഒഴിയുമ്പോഴാകട്ടെ ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലാതായിത്തീരുന്നു എന്ന് തത്വമസി എന്ന ശ്രുതിവാക്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു. അവിദ്യ ബാധിക്കുമ്പോഴും അത് ഒഴിഞ്ഞുപോകുമ്പോഴും വസ്തുവിന് ഒരു മാറ്റവും വരുന്നില്ല. വസ്തുസ്വരൂപം അതുതന്നെയായിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് നിലത്തുകിടക്കുന്ന ഒരു കയറിൻ കഷണത്തെ ഇരുട്ടത്ത് കണ്ടിട്ട് ഒരുത്തൻ അത് പാമ്പാണെന്ന് വിചാരിച്ച് പേടിച്ചുവിറച്ച് ഓടിപ്പോകുന്നു. ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല, അത് പാമ്പല്ല, കയറാണ് എന്നു മറ്റൊരാൾ അതു വെളിപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. ആദ്യത്തവൻ അതു കേട്ടിട്ട് സർപ്പശങ്കയിൽ നിന്നുണ്ടായ ഭയത്തെയും വിറയേയും ഓട്ടത്തെയും വെടിഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ അഹിഭ്രാന്തി കാലത്തും ആ ഭ്രാന്തി ഒഴിയുമ്പോഴും കയറാകുന്ന വസ്തുവിന് യാതൊരു രൂപഭേദവുമുണ്ടാകുന്നില്ല.

ഇതുതന്നെയാണ് ഗൗഡപാദന്റെ കാരികയ്ക്കുള്ള തന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിലും അദ്ദേഹം പറയുന്നത്:

കയർ സർപ്പമാണെന്ന് സങ്കൽപിക്കപ്പെടുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ സർപ്പമില്ല. സർപ്പമാണെന്ന് തോന്നുന്നത് ഭ്രാന്തിയാണ്. വ്യാമോഹമാണ്. യഥാർത്ഥമായ ജ്ഞാനമുദിച്ച് അതു സർപ്പമല്ല കയറാണെന്നു മനസിലാക്കുമ്പോൾ കയർസർപ്പം നിലനിൽക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ പ്രപഞ്ചമെന്ന് സങ്കൽപിക്കപ്പെടുന്നത് വെറും മായയാണ്.

കയറിന്റെയും സർപ്പത്തിന്റെയും ഈ ഉദാഹരണം കൊണ്ട് ലോകം സത്യവുമല്ല അസത്യവുമല്ല, സദസത്വിലക്ഷണമാണ് എന്നുതെളിയിക്കാനാണ് ശങ്കരൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. കയർമാത്രമേ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ളൂ എന്നതു ശരിയാണ്. എങ്കിലും സർപ്പമില്ല എന്നുറപ്പിച്ചു പറയാൻ കഴിയുമോ? ഇല്ല, കാരണം സർപ്പരൂപത്തിലുള്ള ഒന്നു കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇല്ലാത്തതിനെ കാണുന്നതെങ്ങനെയാണ്? അപ്പോൾ അതു യഥാർത്ഥവുമല്ല അയഥാർത്ഥവുമല്ല എന്നുവേണം പറയാൻ. കാണിക്കു ജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നതുവരെ സർപ്പം നിലനിൽക്കുന്നു. ജ്ഞാനമുദിച്ചാലോ സർപ്പം അപ്രത്യക്ഷമാകും. പിന്നയവിടെ കയറേയുള്ളൂ. ഇതു തന്നെയാണ് ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതി. ലോകം സത്യവുമല്ല, അസത്യവുമല്ല. ജ്ഞാനമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതു ബ്രഹ്മത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും ബ്രഹ്മം മാത്രമേ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ളൂ എന്നും വ്യക്തമാവും. സർപ്പത്തിന്റെ നിലനിൽപ് കയറിനെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. നേരെമറിച്ച് കയറിന്റെ നിലനിൽപ് സർപ്പത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നില്ല. അതുപോലെ തന്നെ ലോകം ബ്രഹ്മത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മമില്ലെങ്കിൽ ലോകമില്ല. എന്നാൽ, നേരെമറിച്ച് ബ്രഹ്മം ലോകത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നില്ല. ലോകമില്ലെങ്കിലും ബ്രഹ്മം നിലനിൽക്കും.

ഒരു കാര്യം എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ട്. ഭ്രാന്തി സൃഷ്ടിക്കുന്നവന് ഭ്രാന്തിയുണ്ടാകുന്നില്ല. ഒരിന്ദ്രജാലക്കാരൻ തൊപ്പിയിൽ ഒരു നാണ്യം മാത്രമിട്ട് നൊടിയിട കൊണ്ട് അതിനെ അനേകം നാണ്യങ്ങളാക്കി മാറ്റിക്കാണിച്ചുതരുന്നു. അതു കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നമുക്കു മാത്രമാണ്, കാഴ്ചക്കാർക്കുമാത്രമാണ് ഭ്രാന്തിയുണ്ടാകുന്നത്. ഇന്ദ്രജാലക്കാരന് ഭ്രാന്തിയുണ്ടാകുന്നില്ല. നമുക്ക് ഭ്രാന്തിയുണ്ടാകുന്നത് അജ്ഞതയിൽ നിന്നാണ്. അജ്ഞതയാണ് യഥാർത്ഥസ്ഥിതി മനസിലാക്കുന്നതിൽ നിന്ന് നമ്മെ തടഞ്ഞുനിർത്തുന്നത്. ഏതെങ്കിലുമൊരു കാണിക്ക് സത്യം മനസിലാക്കാനാവശ്യമായ ജ്ഞാനമുണ്ടായാൽ അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പിന്നെ ഭ്രാന്തിയുണ്ടാവില്ല. ഒരു നാണ്യത്തെ അനേകം നാണയങ്ങളായിട്ടല്ല, ഒരു നാണ്യം മാത്രമായിട്ടാണ് അയാൾ കാണുക. അതുപോലെ മായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അഭിവാജ്യ ഭാഗമാണെങ്കിലും അതു ബ്രഹ്മത്തെ ബാധിക്കുന്നില്ല. ബ്രഹ്മത്തിനു ഭ്രാന്തിയില്ല. ബ്രഹ്മം വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ, നേരെമറിച്ച് അജ്ഞാനികൾ വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു ബ്രഹ്മത്തിനുപകരം അവർ അനേകം വസ്തുക്കളെ കാണുന്നു. അജ്ഞത നീങ്ങിയാലോ ബ്രഹ്മം മാത്രമാണ് സത്യം എന്നവർക്കു ബോധ്യമാവും.

മായയാണ് അദ്വൈതീയ ബ്രഹ്മസ്വരൂപത്തെ മറച്ചുവച്ച് ദ്വൈതഭ്രമവും നാനാത്വഭ്രമവും സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. അവിദ്യ അല്ലെങ്കിൽ അജ്ഞാനം കൊണ്ടാണ് വ്യത്യസ്തപ്രതിഭാസങ്ങളോടുകൂടിയ പ്രകൃതിയും പ്രപഞ്ചവും നിലനിൽക്കുന്നത്. ജനനമരണങ്ങളും ജരാനരകളും സംസാരദുഃഖങ്ങളുമെല്ലാം ഈ അജ്ഞതയുടെ സന്താനങ്ങളാണ്. എല്ലാ ദുഃഖങ്ങളുടെയും വേരറുക്കണമെങ്കിൽ ആത്മാവുമാത്രമാണ് സത്യമെന്നും ആത്മാവും പരമാത്മാവും ഭിന്നങ്ങളല്ല എന്നുമുള്ള ജ്ഞാനമുണ്ടാകണം. താനും ബ്രഹ്മവും ഒന്നാണെന്നുള്ള ജ്ഞാനവുമുണ്ടാകുമ്പോൾ ജ്ഞാതവും ജ്ഞേയവും ഒന്നായിത്തീരുന്നു. അതോടെ രാഗാദിദോഷങ്ങളും ജനനമരണാദികളും ദുഃഖങ്ങളും എല്ലാം നശിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മോക്ഷമായി എന്നു സാരം. അതിനാൽ ജ്ഞാനം കൊണ്ട് ബ്രഹ്മത്തെ അറിയുവാൻ ശ്രമിക്കുക. മുണ്ഡകോപനിഷത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽ ബ്രഹ്മത്തെ അറിയുന്നവൻ ബ്രഹ്മമായിത്തന്നെ ഭവിക്കുന്നു.

ആത്മബോധം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ശങ്കരൻ ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു:

> ശരീരാദികൾ അവിദ്യ കൊണ്ടു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. അവ നീർകുമിളകൾപോലെ നശ്വരങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ട് വിദ്യയുടെ സാഹയത്തോടുകൂടി ഞാൻ നിർമലമായ ബ്രഹ്മമാണ് എന്നു മനസിലാക്കുക.

ഇതുതന്നെയാണ് വിവേകചൂഢാമണിയിലും അദ്ദേഹം പറയുന്നത്:

> ബ്രഹ്മം മാത്രമാണ് സത്യമെന്നും ജഗത്ത് മിഥ്യയാണെന്നും നിത്യാനിത്യവസ്തുക്കളെ വേർതിരിച്ചു വിവേചിച്ചു കൊണ്ട് മനസിലാക്കുക.

വേദാന്തജ്ഞാനമാണ് ഇതിനുള്ള മാർഗം. മനസ്സിനേയും പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെയും നിയന്ത്രിച്ചു പ്രാപഞ്ചികവസ്തുക്കളുമായുള്ള എല്ലാത്തരം ബന്ധങ്ങളുമുപേക്ഷിച്ച് അവയെല്ലാം നശ്വരങ്ങളും വ്യർഥങ്ങളും മിഥ്യകളുമാണെന്നും നിർഗുണബ്രഹ്മം മാത്രമാണ് സത്യമെന്നും മനസിലാക്കി ആത്മബ്രഹ്മൈക്യത്തിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്കണം. ഇതാണ് പൂർണമായ ജ്ഞാനം. ഇതുതന്നെയാണ് സംസാരബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള മോക്ഷവും.

6 ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ ന്യായീകരണം

പരിവർത്തനമില്ലാത്ത ഒരേതരത്തിലുള്ള ഉത്പാദനത്തിന്റെ ആവർത്തനമാണല്ലോ ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. അതുകൊണ്ട് എല്ലാം മാറുകയും വളരുകയും പുതിയ ഘട്ടങ്ങളിലേക്കുയരുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന ശാസ്ത്രീയസത്യത്തെ ഫ്യൂഡലിസം അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. ശങ്കരാചാര്യരും യഥാർത്ഥമായ മാറ്റങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുദ്ധവും ബുദ്ധവും മുക്തവുമായ പരബ്രഹ്മം എല്ലാ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കും എതിരാണ്.

കയർ സർപ്പമായി മാറുന്നുണ്ട്. ഈ മായികമായ മാറ്റത്തിന് വിവർത്തനം എന്നു പറയുന്നു. പാല് തൈരായി മാറുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു പരിണാമമല്ല ഇത്. സാംഖ്യൻമാരുടെ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച് പ്രകൃതിയുടെ യഥാർത്ഥമായ പരിണാമത്തിലൂടെയാണ് പ്രപഞ്ചമുണ്ടാകുന്നത്. ശങ്കരൻ വിശ്വസിക്കുന്നത് പരിണാമവാദത്തിലല്ല. വിവർത്തനവാദത്തിലാണ്. അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിത്യബ്രഹ്മം മാത്രമാണ് യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളത്.

ബ്രഹ്മം മാത്രമാണ് സത്യമെങ്കിൽ ഞാനും നീയും ലോകത്തിലെ സർവചരാചരങ്ങളും ബ്രഹ്മമാണെങ്കിൽ എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും എല്ലാ മനുഷ്യരെയും ഒരുപോലെ കണക്കാക്കേണ്ടതല്ലേ? ബ്രാഹ്മണനിലും ശൂദ്രനിലും ഒരേ ആത്മാവല്ലേ ഉള്ളത്? രണ്ടും ബ്രഹ്മമല്ലേ? അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ പിന്നെ ഫ്യൂഡൽ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിലെ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളെയും ജാതിവ്യവസ്ഥയെയും ന്യായീകരിക്കാൻ കഴിയുമോ?

സോഹം, തത്വമസി, അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി, സർവം ഖല്വിതം ബ്രഹ്മ എന്നു തുടങ്ങിയ മന്ത്രങ്ങളെ യുക്തിയുക്തമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു പോവുകയാണെങ്കിൽ താനുദ്ദേശിച്ച സ്ഥലത്തല്ല ചെന്നെത്തുക എന്ന് ശങ്കരാചാര്യർക്ക് നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആത്മബ്രഹ്മൈക്യം ഉയർന്ന ജാതിക്കാരായ ജ്ഞാനികൾക്ക് മാത്രമുള്ളതാണ് എന്നദ്ദേഹം ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു:

ഏകനായ ആത്മാവ് സ്ഥാവരജംഗമാത്മകങ്ങളായ സമസ്തഭൂതങ്ങളിലും പരോക്ഷനായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുവെങ്കിലും ചിത്തമാകുന്ന ഉപാധിയുടെ ഉൽക്കർഷം മേലെമേലെയുള്ള ജീവികളിൽ ക്രമേണ കവിഞ്ഞു കവിഞ്ഞു വരുന്നതുകൊണ്ട് ഏകരൂപിയും അപരിണാമിയും നിത്യനുമായ ആത്മാവ് ക്രമേണ ഉച്ചത്വം കൂടിയ ഉപാധികളെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അതിൽ മഹത്വാതിശയവും ആധിപത്യാതിരേകവും ശക്ത്യാധിക്യവും ഉണ്ടാകുന്നു. സത്വം കൂടുന്തോറും ശരീരികൾക്ക് മഹത്വവും ഐശ്വര്യവും ശക്തിയും വർധിക്കും. സകലവസ്തുക്കളും ഈശ്വരവിവർത്തനവിധേയങ്ങളാണ്. മണ്ണ്, കുടം മുതലായവയിൽ സത്തയും സസ്യങ്ങളിൽ സുഖദുഃഖാനുഭവവും തിര്യക്കുകളിലും മനുഷ്യരിലും ബുദ്ധിയും മനുഷ്യരിൽ ജ്ഞാനാതിശയവും പ്രകാശിക്കുന്നു.

ശൂദ്രനും ബ്രാഹ്മണനും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നും ശൂദ്രന്റെ മുഖത്തുനോക്കി തത്വമസി എന്നു പറഞ്ഞാലുള്ള ആപത്തെന്താണെന്നും ഇതിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നില്ലേ? ഇല്ലെങ്കിൽ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിലെ 34ാം സൂത്രം മുതൽ 38ാം സൂത്രം വരെയുള്ള അപശൂദ്രാധികരണത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ശങ്കരാചാര്യർ തന്നെ തുറന്നുപറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക:

ശൂദ്രനു വേദാദ്ധ്യയനമില്ലാത്തതുകണ്ട് വിദ്യകൾക്കധികാരമില്ല. വേദാദ്ധ്യായനം കഴിച്ചു വേദാർത്ഥം ഗ്രഹിച്ചവനെയാണ് വൈദികവിഷയങ്ങളിൽ അധികാരമുള്ളവനായി കണക്കാക്കുന്നത്. വേദാദ്ധ്യായനത്തിന് മുമ്പ് ഉപനയനം കഴിക്കേണ്ടതാകകൊണ്ട് ശൂദ്രന് വേദാദ്ധ്യയനമില്ല. ഉപനയനം ത്രൈവർണിക വിഷയമാണ്... ശൂദ്രനു സംസ്കാരമില്ല. ശൂദ്രൻ നാലാമത്തെ വർണമാണ്. ശൂദ്രൻ ത്രൈവർണികൻമാരെപ്പോലെ ദ്വിജാതിയല്ല. ഏകജാതിയാണ്. ശൂദ്രന് ഉപനയനമില്ലെന്നു സാരം.

ശ്രവണാദ്ധ്യായനാർത്ഥ പ്രതിഷേധാൽ സ്മൃതേശ്ച എന്ന 38ാം സൂത്രത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ശങ്കരൻ എഴുതുകയാണ്:

ശൂദ്രന്റെ വേദശ്രവണത്തേയും വേദാദ്ധ്യയനത്തെയും വേദാർത്ഥ ഗ്രഹണത്തെയും വേദവിഷയാനുഷ്ഠാനത്തെയും സ്മൃതി പ്രതിഷേധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ശൂദ്രന് വിദ്യകൾക്കധികാരമില്ല. വേദോച്ചാരണം കേൾക്കുന്ന ശൂദ്രന്റെ കർണങ്ങളിൽ ഈയവും ലാക്ഷയും ഉരുക്കിയൊഴിച്ച് നിറയ്ക്കണം എന്നതാണ് ശ്രവണപ്രതിഷേധം. ശൂദ്രൻ പാദയുക്തമായ അല്ലെങ്കിൽ സഞ്ചാരസമൃദ്ധമായ ഒരു ശ്മശാനമാണ്. അതുകൊണ്ട് ശൂദ്രസമീപത്തിൽ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യരുത്. ഇത് ശ്രവണത്തെ മാത്രമല്ല ശൂദ്രാധ്യായനത്തെയും പ്രതിഷേധിക്കുന്നു. യാവനൊരുത്തന്റെ സമീപത്തിൽവച്ചുപോലും അദ്ധ്യയനം ചെയ്യാൻ പാടില്ലയോ അവൻ പിന്നെ കേൾക്കാത്തതിനെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെ? വേദം ഉച്ചരിക്കുന്ന ശൂദ്രന്റെ നാവു മുറിച്ചുകളയണമെന്നും അതിനെ മറക്കാതെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവന്റെ ശരീരം കീറണമെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ശൂദ്രനു വേദാർത്ഥഗ്രഹണവും വേദാർത്ഥാനുഷ്ഠാനവും നിഷേധിച്ചതായി വന്നുകൂടുന്നു. ശൂദ്രനു വേദാർത്ഥജ്ഞാനം നൽകരുത്. ത്രൈവർണികൻമാർക്കാണ് അദ്ധ്യയനജ്ഞാനദാനങ്ങൾ എന്നു സ്പഷ്ടമായി എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്... നാലുവർണങ്ങളെയും കേൾപ്പിക്കുക എന്നിങ്ങനെ ഇതിഹാസപുരാണജ്ഞാനം നാലു ജാതിക്കും അധികാരമുള്ളതാണെന്ന് സ്മൃതി പറയുന്നു. വേദപൂർവകമായ അധികാരം ശൂദ്രർക്കില്ല എന്ന് ഇതുകൊണ്ടും സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നു.

7 ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ ദിവ്യത്വം

ഇങ്ങനെ ശങ്കരന്റെ അദ്വൈതവേദാന്തത്തിൽ പരസ്പര വിരുദ്ധമായ രണ്ടുവീക്ഷണഗതികൾക്കു സ്ഥാനം ലഭിച്ചു. ഒന്നാമത്തേത് യഥാർത്ഥം അല്ലെങ്കിൽ പരമാർത്ഥി കം; രണ്ടാമത്തേത് പ്രായോഗികം അല്ലെങ്കിൽ വ്യവ ഹാരികം. ഒന്നാമത്തേത് ബുദ്ധിമാൻമാരായ ജ്ഞാനി കൾക്കുള്ളതാണ്. രണ്ടാമത്തേത് ലോകം യഥാർത്ഥമാ ണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന അജ്ഞാനികളായ സാധാരണ ക്കാർക്കും.

വേദാദ്ധ്യയനത്തിന്നധികാരമുള്ള ഉയർന്ന ജാതിക്കാർ ക്കിടയിൽനിന്നുമാത്രമേ ബുദ്ധിമാൻമാരായ ജ്ഞാനി കൾ ഉണ്ടാവുകയുള്ളു എന്നുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, അവർക്കുതന്നെയും സ്വന്തം ഭക്ഷണത്തിനും മറ്റു ഭൗതി കാവശ്യങ്ങൾക്കും താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരെ ആശ്രയിക്കേണ്ടി വരുന്നു. അതുകൊണ്ട് താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർ അദ്ധ്വാനിച്ചു ണ്ടാക്കുന്ന നെല്ലും മറ്റുവിഭവങ്ങളും യഥാർത്ഥങ്ങളല്ലെ ന്നു കരുതി തള്ളിക്കളയേണ്ടതില്ല. എല്ലാ സുഖഭോഗങ്ങ ളിലും കിടന്നു കെട്ടിമറിയാൻ ഉയർന്ന ജാതിക്കാർക്ക് അധികാരമുണ്ട്. ബ്രഹ്മവും ആത്മാവും ഒന്നാണെന്നുള്ള ജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നതുവരെ സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വർണി ക്കപ്പെട്ടതുപോലുള്ള ഗൃഹസ്ഥാശ്രമങ്ങളനുഷ്ഠിക്കണമെ ന്നാണ് ശങ്കരൻ ഉപദേശിക്കുന്നത്. എന്നെന്നും കർമ്മ ങ്ങളനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നല്ല, ചൂഷണം ചെയ്തു ണ്ടാക്കിയ സ്വത്തുക്കളെല്ലാം അവസാനം മക്കൾക്കും അനന്തരവൻമാർക്കും ഏൽപിച്ചുകൊടുത്ത് കർമങ്ങ ളെ ആകമാനമുപേക്ഷിച്ച് സന്യാസം സ്വീകരിക്കണം. എന്നാൽ മോക്ഷം ലഭിക്കും!

ഇങ്ങനെ മീമാംസയിലെ ക്രിയാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ എതിർ ക്കുന്ന ശങ്കരൻ തന്നെ തന്നെപ്പോലെ ജ്ഞാനികളല്ലാ ത്ത സാധാരണക്കാർക്കും വേണ്ടി പുതിയ കർമാനുഷ്ഠാ നങ്ങളെ ന്യായീകരിക്കുന്നു. ഏകമായ നിർഗുണബ്രഹ്മ ത്തെ വാഴ്ത്തുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ സാധാരണക്കാരുടെ ഉപാസനകൾക്കുവേണ്ടി സഗുണദൈവങ്ങളെയും ബിം ബാരാധനയെയും ശരിവയ്ക്കുകയും പുരുഷൻമാരും സ്ത്രീക ളുമായി ഒട്ടനവധി ദൈവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സ്തോത്രങ്ങൾ രചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു! ഇന്ത്യൻ ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾക്കും ചൂഷണാധിഷ്ഠിതമായ ശ്രുതിസ്മൃ തികളാലനുഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്ന പരിപാവനത്വവും ദിവ്യത്വ വും നൽകുന്നു. □

കെ. ദാമോദരൻ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കേരളത്തിലെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ ഒരാളും മാർക്സിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികനും എഴുത്തുകാരനുമായിരുന്നു കെ. ദാമോദരൻ (ഫെബ്രുവരി 25, 1904–ജൂലൈ 3, 1976). മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരൂർ വില്ലേജിൽ പൊറൂർ ദേശത്ത് കീഴേടത്ത് എന്ന സമ്പന്ന നായർ കുടുംബത്തിൽ കിഴക്കിനിയേടത്ത് തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടേയും കീഴേടത്ത് നാരായണി അമ്മയുടേയും മകനായാണ് ദാമോദരൻ ജനിച്ചത്. കേരള മാർക്സ് എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ‘പാട്ടബാക്കി’ എന്ന നാടകരചനയിലൂടെയും അദ്ദേഹം പ്രശസ്തനായി. കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളോട് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. നിയമലംഘന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു.

കാശിവിദ്യാപീഠത്തിലെ പഠനകാലഘട്ടം മാർക്സിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളോട് താൽപര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. തികഞ്ഞ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായാണ് കേരളത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയത്. പൊന്നാനി ബീഡിതൊഴിലാളി പണിമുടക്കിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു. നവയുഗം വാരികയുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നു. പാർട്ടി പിളർന്നപ്പോൾ സി. പി. ഐ.-യിൽ ഉറച്ചുനിന്നെങ്കിലും അവസാനകാലത്ത് പാർട്ടിയിൽ നിന്നും അകന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹ്റു സർവ്വകലാശാലയിൽ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രം തയ്യാറാക്കാനുള്ള പഠനത്തിനിടെ 1976 ജൂലൈ 3-ന് അന്തരിച്ചു. പദ്മം ജീവിതപങ്കാളിയായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ് ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

കെ ദാമോദരന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ 4

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. മണ്ണിനടിയിലെ അത്ഭുതങ്ങൾ
2. ആര്യന്മാരുടെ വിജയം
3. പ്രാചീനേന്ത്യയുടെ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ പരിവർത്തനങ്ങൾ
4. തത്വചിന്തയുടെ ആരംഭം
5. ആസ്തികരും നാസ്തികരും
6. ലോകായതദർശനം
7. സാംഖ്യദർശനം
8. യോഗദർശനം
9. വൈശേഷികദർശനം
10. ന്യായദർശനം
11. മീമാംസ
12. ജൈന-ബുദ്ധമതങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലം
13. ജൈനദർശനം
14. ബൗദ്ധദർശനം
15. ബൗദ്ധദർശനത്തിന്റെ വളർച്ചയും അധഃപതനവും
16. പ്രാചീനേന്ത്യയിലെ സാഹിത്യവും കലയും ശാസ്ത്രവും
17. ഇന്ത്യയിലെ ഫ്യൂഡലിസം
18. ഹിന്ദുമതം
19. ശങ്കരാചാര്യരുടെ അദ്വൈതവാദം
20. വിശിഷ്ടാദ്വൈതവും ദ്വൈതവും
21. ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥയിൽ പുതിയ സാമൂഹ്യശക്തികൾ
22. ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം
23. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം
24. ആയിരത്തെണ്ണൂറ്റി അമ്പത്തിയേഴ്
25. ദേശീയ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ മതപരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ
26. സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ
27. ശ്രീ നാരായണ ഗുരു
28. ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുന്നേറ്റം
29. ലോകമാന്യതിലകനും അരവിന്ദഘോഷും
30. രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ
31. മഹാത്മാഗാന്ധി
32. ദാർശനികരംഗത്തെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ
33. പുതിയൊരു തത്വശാസ്ത്രത്തിലേക്ക്

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 1
2. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 2
3. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 3
4. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 4
5. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 5
6. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 6
7. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 7
8. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 8
9. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 9
10. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 10